

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τοῦ EUGÈNE MORAND

ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ!

ΒΡΙΣΚΟΜΕΘΑ τὸ 1814 στὸ Μεσνίλ τῆς Καυτανίας. Στὸ κελλί τοῦ Παπᾶ Σαντελοῦτ ἡ ἀνεμιά τοῦ Λίτσα, κορίτσι δεκαοχτῶ χρονῶν, ἐργάζεται στὸ φῶς τῆς λάμπας. Πέρα ἀπὸ τὸ δάσος ἀκούγονται φωνές μακρῶν καὶ φθίνονται μεγάλες φωτιές. Ἐίνε ὁ στρατὸς τῶν Ἀγγλων, τῶν Πρώσων καὶ τῶν Ρώσων ποὺ μπήκαν στὴ Γαλλία γιὰ νὰ πολεμήσουν τὸν Ναπολέοντα.

Ἐξαφνα μπροστὰ στὸ σπῆτι τοῦ παπᾶ ἀκουστήκανε πατήματα ἀλόγων καὶ κρότος σπαθιῶν καὶ σηπουριῶν καβαλλαρίας. Χτυπούσανε γερὰ τὴν αὐλόπορτα, τὴν σπρώχνανε μὲ βία γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξουνε καὶ στὸ τέλος μπήκανε μέσα στὴν αὐλὴ δυὸ Κοζάκοι ἀξιωματικοὶ καβαλλάρεοι.

Ὁ γέρο Γιάννης Μπιγκόρ, ὁ ὑπῆρτης τοῦ παπᾶ Σαντελοῦτ, ἄφρισε ἀπὸ τὸ θυμὸ κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ :

— Ἀ, τοὺς ἀχρεῖους, τοὺς κατεργόρηδες! Θέλουν νὰ μοῦν στὸ σπῆτι.

— Γιάννη, τί τρέχει ; ρώτησεν ἡ Λίτσα ἀνήσυχη.

— Οἱ Κοζάκοι, κόρη μου, μᾶς περικυκλώσαν τὸ σπῆτι. Μὰ ἔγνοια τους. Θὰ τοὺς δεῖξω ἐγώ.

Σκύβοντας ἄρπαξε ἕνα βαρὺ καντηλιέρι ἀσημένιο τῆς ἐκκλησίας ποῦτανε πάνω στὸ τραπέζι καὶ εἶπε :

— Εἶμαι ὁ Γιάννης Μπιγκόρ, ἄλλοτε λοχίας τοῦ 12ου τάγμα-τος τῆς καβαλλαρίας. Λαβῶθηκα στὴ μάχη τοῦ Ἀρχὸλ στὴν Ἰταλία μὲ τὸν Ναπολέοντα, ἔφαγα μιά σπαθιά στὸ Λύτσην τῆς Πρωσίας, κόντεψα νὰ σκοτωθῶ στὸ Μαρζέγκο καὶ μισοπεθαμένο μὲ σηκώσανε στὴ μάχη τῆς Ἴένας! Τὰ χέρια μου εἶνε γερὰ ἀκόμη καὶ θὰ κτυπηθῶ μαζί τους!...

— Ἀφισέ τους, ἀφισέ τους, φώναξε ἡ Λίτσα, κατακίτρινη ἀπὸ τὸ φόβο τῆς.

— Νὰ τοὺς ἀφίσω ; Τί λές, κόρη μου ; Ὁ παπᾶς δὲν θὰ μοῦ τὸ συγχωροῦ ποτέ. Γιατί ἐδῶ δὲν εἶνε μόνον τὸ σπῆτι τοῦ Θεοῦ, μὰ εἶνε συγχρόνως καὶ τὸ σπῆτι τοῦ παπᾶ Σαντελοῦτ, κι' ἂν σήμερα εἶνε παπᾶς, πρὸ πέντε χρόνων ἦτανε ταγματάρχης καὶ ἔστειλε πολλοὺς ἀπ' τοὺς ἐχθρούς τῆς Γαλλίας στὸν ἄλλο κόσμον.

Ἐνας ἀπ' τοὺς δυὸ κοζάκους εἶχε πληγισθεῖ ἐν τῷ μεταξῷ, θέλησε νὰ μπη μέσα κι' ἐσπρωξε τὸν Γιάννη.

— Νὰ πάρουν χίλιοι διαβόλοι! οὐρλιασε ὁ Μπιγκόρ. Ἄν κουνηθῆς, ἀξιωματικέ μου θὰ σοῦ σκάσω τὸ κεφάλι!

Ἐξαφνα ὁμοῦ ἕνα χέρι ἔπιασε τὸ μπράτσο του ποὺ ἦταν σηκωμένο γιὰ νὰ χτυπήσῃ καὶ ὁ παπᾶς παρουσιάσθηκε μπρῶς του.

— Τί τρέχει Γιάννη ; ρώτησε μὲ τὴ βροντερῆ φωνή του.

— Παπᾶ μου... ταγματάρχα μου...

— Ἐξηγήσου λοιπόν.

Ἐπενέβη ὁμοῦ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ρώσους ἀξιωματικὸς κι'

ἐξηγήσε πὺς ζητάει κανάλωμα γιὰ νὰ κοιμηθῆ. Ὁ παπᾶ Σαντελοῦτ δὲν ταραχτήκε.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε. Θὰ σᾶς τοιμάσω μιά κάμαρη.

— Ποιά ; ρώτησε φουρκισμένος ὁ Μπιγκόρ.

— Τὴν δική μου, ἀπάντησε ὁ παπᾶς.

Ὁ Γιάννης ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κι' ἄρχισε νὰ μουρμουρίζῃ μέσα στὰ δόντια του. Ὁ ἀξιωματικὸς πῆγε νὰ μπη στὴν κάμαρα, μὰ ὁ παπᾶς τὸν κράτησε.

— Ζεῦρεῖς Γαλλικά, κύριε ; τὸν ρώτησε. Πολὺ καλὰ. Ἄκουσε λοιπόν. Ὁ ἀνθρώπος ποὺ σᾶς φιλοξενεῖ ἀπόψε, ἐγώ, ὁ παπα-Σαντελοῦτ, ἦμουν ἄλλοτε στρατιώτης σὰν ἐσᾶς. Πρὸ πέντε χρόνων ἦ-μουν ταγματάρχης τῆς φρουρᾶς καὶ θὰ ἦμουν ἀκόμη, μὰ στὴ μάχη τοῦ Βαγρᾶμ ἕνα βόλι μοῦ πήρε δυὸ δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ μου χεριοῦ κι' ἀποστρατεύθηκα. Ἐπειδὴ δὲν μπορῶ παιὰ νὰ βοηθῶ τὴν πα-τρίδα μου μὲ τὸ σπαθί ἀπεφάσισα νὰ τὴν βοηθῶ μὲ τὸν σταυρό, κι' ἔγινα παπᾶς. Ἡ σημερινὴ θέσις μου μοῦ ἐπιβάλλει νὰ εἶμαι μεσίτης ἀγάπης καὶ συμφιλίωσης ἀνάμεσα στὴν πατρίδα μου καὶ σὲ σᾶς—ὄρλισε μέσα Κύριε. Θὰ μείνετε κοντὰ σὲ ἀνθρώπους χωρὶς ὑπεράσπισι. Ὁ βοηθός μου Γιάννης εἶνε σχεδὸν γέρος, καὶ ἡ ἀνεμιά μου παιδί ἀκόμα. Μπροστὰ στὸ Θεὸ ποὺ συγχωρεῖ καὶ παιδεύει, ἀφίνω τὸ σπῆτι μου στὴν προστασία τῆς στρατιωτικῆς σᾶς τιμιότητος. Ἐμπρός τώρα, Κύριε.

Τὴν νύχτα κατὰ τὰς 10 ἡ Λίτσα τοιμαζόταν ν' ἀνεβῆ στὴ κάμαρά τῆς, ὅταν ὁ Γιάννης εἰδοποίησε τὸν Παπᾶ πὺς ἕνα παιδί μουσκεμμένο ἀπ' τὴ βροχή καὶ λασπωμένο, τὸν ζητοῦσε νὰ μεταλάβῃ τὴ μάνα του ποὺ πέθαινε.

— Θὰ πάω ἀμέσως, εἶπε ὁ Παπᾶς.

— Μὰ παπᾶ μου, εἶπε ὁ Μπιγκόρ, σκέφθηκες τί ὥρα εἶνε ; Πὺς θὰ περπατήσῃς τέτοια νύχτα ποὺ βρέχει μὲ τὸ ἀσκή ; Ἐξω εἶνε σκοτάδι κι' ὁ διάβολος, ὁ ἴδιος δὲν βλέπει τὴ μύτη του!

— Δώσε μοῦ τὸ καπέλλο μου, εἶπε ὁ παπᾶς.

— Θὰ βρῆς ἀπ' αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς ληστές, τοὺς Κοζάκους, σ' ὅλες τῆς γωνίες τοῦ δάσους, ξανάπε ὁ Μπιγκόρ καὶ συνέχισε.— Δὲν συλλογίζεσαι αὐτὸν τὸν ἀξιωματικὸ ποὺ ἀφίσε ἐδῶ ; Δὲν εἶσαι φρόνιμος, παπᾶ μου.

— Θάσαι σὺ ἐδῶ, εἶπε ὁ παπα-Σαντελοῦτ. Κι' ἐξ ἄλλου ἔπειτα σὲ δυὸ ὥρες θάμαι ἐδῶ. Πᾶς στὸν ξενοδόχο νὰ μοῦ σταλῆ ἕνα ἄλογο. Πρέπει νὰ πάω νὰ κάμω τὸ χρέος μου κροντοῦ νὰ ξεψυχηθῇ ἡ γυναίκα αὐτή.

— Καλὰ παπᾶ μου, κάμε ὅπως θέλεις...

Ἦσαν μεσάνυχτα περασμένα ὅταν γύρισε ὁ παπᾶς. Ἐ-δωσε τὸ ἄλογο στὸν ξενοδόχο καὶ τραβήξε γιὰ τὸ σπῆτι του. Μόλις πλησίασε ἐκεῖ εἶδε μιά σκιά νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος του φωνάζοντας :

— Βοήθεια ! Βοήθεια !

— Εἶσαι σὺ Γιάννη ; Πὺς βρόδηκες ἔξω ἀπ' τὸ σπῆτι,

ρώτησε ο παπάς γνωρίζοντας τον Μπιγκρό.
 — 'Ο 'Αξιωματικός, παπά μου, μ' έπέταξε έξω. Είπε στουπί και δέν ξερω τι μπορεί να κάνει στη Λίβα.

Τη στιγμή αυτή άνοιξε το παράθυρο του σπιτιού κ' ή Λίβα, τρομαγμένη έσκυψε πρό τα έξω. Μά συγχρόνος ένα χέρι βούλωσε τό στόμα της και την έσπρωξε μέσα χωρίς να την άρση να φωνάξη.

'Ο παπάς ώρμησε σαν τρελλός. Σπάσανε την πόρτα και μπήκανε μέσα τρεχάτοι. Στη σάλα αντίκρουσαν την μικρή Λίβα λιγοθυμισμένη. 'Ο Κοζάκος έστεκε μπρός της τύρλα στό μεθύσι.

— Γιάννη, ελπε ο παπάς, ώδήγησε τη Λίβα στη κάμαρά της και έλα εδώ πάλι. Σεις, κύριε, φώναζε κατοπιν στόν άξιωματικό, μπήτε εκεί μέσα! και τον έσπρωξε μέσα σ' ένα σκοτεινό καμαράκι μπαίνοντας κι 'ίδιος κατοπιν του.

— 'Ακουσέ με, του έλεπε τότε κοιτάζοντας τον στό μάτια. Στην 'Ιταλία κατά τον πόλεμο ήμουν λοχαγός. Σάν παραδόθηκε ή Πέργαμος ένας στρατιώτης που έχε πολεμήσει καλληκαρία, τό βράδυ έκλεψε ένα ρωλόγι. Διέταξα και τον τουφεκίσανε! Στην Αίγυπτο ο ύπηρέτης μου, που μουχε σόσει την ζωή, χτύπησε ένα νεοβίστη που βγαίνε απ' τ' έζαρι. Διέταξα και τον τουφεκίσανε! Στο Βαγδάρι πρό πέντε χρόνων ήμουν ταγματάρχης. Ένας λοχίας άτιμασε μία γυναίκα και τον σκοτώσε εγώ ο 'ίδιος.

'Ο άξιωματικός έσκυψε τό κεφάλι του. 'Ο παπάς ξανάρχισε.

— 'Εχετε χρέος να δίδετε στους στρατιώτας σας τό παράδειγμα της πειθαρχίας και της τιμής. Τό παραλείψατε, κύριε. 'Αν γυρίσα πειδ άργα, θα άτιμάζανε τό σπίτι μου, που έμπιστευθήκα στη στρατιωτική σας τιμή. Πρέπει να δώσης λόγο. 'Αν άρνηθής μπορώ να σε βιάσω. Έχασε πως είμαι παπάς και θυμίζω πως ήμουν στρατιώτης...

Πλησίασε ύστερα στό τοίχο και ξεκρέμασε τό σπαθί. με τό όποιο έχε πολεμήσει τόσα χρόνια.

— 'Ελα, Μπιγκρό, ελπε στον Γιάννη, πούχε γυρίσει εν τώ μεταξύ, πάρε αυτό τό φανάρι και άκολούθησέ μας.

Περνώοντας απ' την κάμαρα της άνεμιάς του ο παπα-Σαντελουτ την άκουσε να κλαίη κι' έμπήκε μέσα.

— Σου έχω άπαγορεύσει να κλαίς, κόρη μου. 'Ο πατέρας σου σκοτώθηκε στό πόλεμο χωρίς να φοβηθή και σ' πρέπει νασαι γενναία, της έλεπε. Και συνέχισε γλακιάνοντας τη φωνή του:

— 'Αν θέλης, φίλησέ με.

'Αγκαλιαστήκανε και φιληθήκανε.

— Τώρα γονάτισε και παρακάλα τον Θεό για κείνον που θα πεθάνη!

Αυτά ήταν τά τελευταία του λόγια.

Οί τρεις άντρες κατεβήκανε απ' τό σπίτι και περάσανε μέσα από την εκκλησία όπου λάμπανε τά καντηλία των χρυσά άντέρια. 'Ο παπάς σταυροκοπήθηκε, άνοιξε τό πίσω πορτάκι της εκκλησίας και βγήκανε στην αλλη.

— 'Εδώ είμαστε καλά, ελπε ο παπάς. Κρέμασε Γιάννη τό φανάρι σου!

Κατόπιν έκαμε τό σταυρό του με τά κοιμένα δάκτυλά του και κρατώντας τό σπαθί του με τό άριστερό, έλεπε στον κοζάκο:

— 'Εμπρός, λοιπόν, κύριε...

'Ο κοζάκος σκούτησε τον ίδρωτα του και ξεσπάθωσε.

Τά δύο μεγάλα σπαθιά συνεκρούσαν και πέτοξαν άστραφές.

— 'Ο Γιάννης γονατιστός ψιθύριζε προσουχές:

— 'Ο 'Ελέησον, κύριε, τον δούλον σου!

Οι δύο άνδρες μονομαχούσαν με λύσσα.

— Λοβώθηκα! φώναζε έξαφνα ο παπάς και έκανε πίσω ένα βήμα.

Είχε λαβωθή στό μπράτσο του άριστερού χεριού του.

— Δέν μπορείς να ξαναρχίσης πειδ παπά μου, του έλεπε ο Γιάννης.

'Ο κοζάκος πλησίασε επίσης και ψιθύρισε:

— Δέν μπορώ, κύριε, να χτυπηθώ μ' έναν άνθρωπο πληγωμένο.

Με τό δεξί σου χέρι δέν μπορείς να κρατήσης τό σπαθί. Τού λείπουνε δυό δάκτυλα.

'Ο παπα-Σαντελουτ άγόριψε.

— 'Οχι δά, μπορώ και παραμπορώ μάλιστα, φώναζε. Τώρα θα δήςε. Μπιγκρό, έλα δώ! Δέσε μου γερά τό σπαθί στη φουχία του δεξιού μου χεριού με τη ζωή σου. Εμπρός! Στο διατάσω!

'Ο Μπιγκρό ύπάκουσε.

'Η μονομαχία ξανάρχισε μανιώδης.

'Αρκετή ώρα καί σπαθιά συνεκρούοντο και πετούσαν σπίνες.

'Από τό άριστερό μπράτσο του παπά έτρεχε αίμα άφθονο.

'Ο Μπιγκρό ξανάχε γονατίσει και προσήγγετο:

— 'Ο 'Ελέησον, Κύριε, τον δούλον σου!

'Εξαφνα ο κοζάκος ώρμησε κατά του παπα-Σαντελουτ με τό σπαθί ύψωμενο. Θα του έσχιζε τό κεφάλι στό δύο. 'Ο παπάς έπρόλαβε, έσκυψε και του έχωσε τό σπαθί στό λαιμό. 'Ο κοζάκος έπεσε κάτω βγάζοντας αίματηρούς άφρούς από τό στόμα. 'Ο παπα-Σαντελουτ άν να ξυπνώσε από κακό όνειρο, άφησε τό σπαθί να του ξεφύγη από τά χέρια, έσκυψε κοντά στον αντίπαλό του που ψυχοραγούσε κι' άρχισε να ψιθυρίζει με θλίψη και συντηρη:

— 'Ο 'Ελέησον, Κύριε, τον δούλον σου!... 'Ελέητόν με Κύριε!...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ

ΤΑ ΘΗΛΕΑ ΚΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Πούδς από τους άναγνώτας μας δέν εδιάβρωε τό περίφημον ιστορικόν άνάγνωσμα του άειμνήστου 'Εμμ. Ροΐδη, την «Πάπισσαν 'Ιωάνναν»; Τό βιβλίον αυτό άφορσθή υπό της 'Ιεράς Συνόδου διαν έξεδόθη, έπροκάλεσε δέ επί πλέον μεγάλον θόρυβον. 'Ως θη γνωρίζετε πάντες, ο Ροΐδης άφηγείται πως μία γυναίκα, ή 'Ιωάννα, κατώρθωσεν ν' άνέλθη εις την Παπικήν έδραν και πως άνεκαλύφθη κατοπιν τό σκάνδαλον αύτου. Υπήρξεν όμως ή Πάπισσα 'Ιωάννα ή μόνη γυναίκα, τό μόνον θήλυ, του κατώρθωσε ένα τέτοιον πράγμα; Δέν ύπάρχει κανείς άλλος σχετικός μύθος; Οί χρονικογράφοι δέν άναφέρουν κανένα άλλο σχετικόν σκάνδαλον;

'Αλλοίμονον! Και εις τον Πατριαρχικόν θρόνον της Κωνσταντινουπόλεως εκάθησε πάλαι ποτέ γυνή! 'Η άπαύλαυμη; αυτή θα σά; κόρη βέβλια έξω φρενών. Τι πταίωμεν όμως ήμεεις άν εκτός Παπίσης υπήρξε και Πατριάρχισσα; Αυτό τουλάχιστον άναφέρει εν πάση λεπτομερεία ένα παλαιόν χρονιόν.

Τό χρονιόν του Σαλέρνου, τό όποιον έγράφη τό έτος 978. Τό χρονιόν λοιπόν αυτό άναφέρει μετ' άλλης έμβριθείας πλην των άλλων και τά εξής περί της περιφημου αυτής Πατριάρχισσης.

Τό άντιγραφόμενον πιστεύομε: — «Καθ' ήν έποχην ήχε το Βενενέντου ο ήγειμόν 'Αρχις (758-787) υπήρχεν εν Κωνσταντινουπόλει πατριάρχης όστις ήτο κατά τά άλλα άνήρ αγαθός και δίκαιος, αλλά τοσοϋτον ερωτύλος, ώστε έλεγε παρ' έαυτ' ως θαλαμηπόλον την άνεμιάς του, την όποιαν παρίσταγεν εις τον κόσμον ως άνεμιάς. 'Ο Πατριάρχης όυτος, άποθήσσκων έσώσθησεν τον λεγόμενον αυτόν θαλαμηπόλον ως τον διάδοχόν του, και μετ' ού πολυ ήπειο ής ο λόγος γυνή εκάθησεν εις τον πατριαρχικόν θρόνον επί εν και ήμισυ έτος. 'Αλλά ο διάβολος, άπεκάλυψε διά νυκτός τό τέχνασμα τουτο εις τον 'Αρχιν, όστις διεκόλωσεν άμέσως τό πράγμα εις Κωνσταντινουπόλει όπου, γεννημένης εξετασεως, έβεβαιώθη και κατέπαυσε τό όποιον».

Αυτά άναφέρει ε πί λ έ ξ ε ι τό χρονιόν του Σαλέρνου. Πρέπει να τό πιστεύωμεν; 'Οχι, λέγουν οι σοφοί οι άσοληθάντες με την Ιστορίαν της 'Ανατολικής 'Εκκλησίας. Αυτός μάλιστα ο Πάπας Λέων ο Θ' γράφον προς τον Πατριάρχην Μιχαήλ τον Κηρουλάριον κατά την περίοδον, κατά την όποιαν ή εις μεταξύ Δυτικής και 'Ανατολικής 'Εκκλησίας εδράκατο εις την άκμήν της, δέν δυσκολεύεται να όμολογήση ότι τό γραφέν περί θήλεως Πατριάρχου εννε ψευδέστατον. Τό αυτό όμολογούν και οι πλέον λυσσαλέοι, αλλά και πλέον σοφοί άντίπαλοι της 'Ανατολικής 'Εκκλησίας.

'Αρα τό χρονιόν του Σαλέρνου ψεύδεται. 'Αρα δέν υπήρξε θηλυκό Πατριάρχης. Πώς όμως έκυκλοφόρησεν ή τερατώδης αυτή είδησις;

Τό εξήγει και αυτό ο περί της 'Ανατολικής 'Εκκλησίας γραφείς συγγραφέυ; Πίχλερ. Γράφει λοιπόν ο Πίχλερ: — «Τό χρονιόν του Σαλέρνου, άναφέρει ότι ο θηλυκό Πατριάρχης έζησε την έποχην των εικονομάχων Βασιλέων. Επί των Βασιλέων αυτών, οι Πατριάρχαι, μη τολμώντες να διαμαρτυρηθούσιν κατά της εικονομαχίας, έδειξαν έντελώς άνάνδρον χαρακτήρα. Μεταξύ των Πατριαρχών αυτών υπήρξεν και ο Νικήτας, ο όποιος άρχιτέτασεν από του 767 μέχρι του 780, την περίοδον δηλαδή την υπό του χρονιού του Σαλέρνου άναφερομένην ως περίοδον της δράσεως του θηλυκού Πατριαρχου. 'Ο Νικήτας αυτός, έδειξεν τόσην δειλίαν άπέναντι των βασιλέων και τόσην έλληνικόν άνδρισμόν, ώστε έδωσεν άφορμήν να πλάση ο λαός τον περί θηλυκού Πατριαρχου θρύλλον.

Και την ύπαρξιν δι ως της Πάπισσας 'Ιωάννας άμφισβητούσιν οι ιστορικοί. 'Ο περί αυτής μύθος, λέγουν, εδημιουργήθη εξ άφορμής του Πάπα 'Ιωάννου του Η', όστις έδειξεν εις τας πρώτς τον Πατριάρχην Φώτιον σχέσει; αυτού χαρακτήρα άσθενή και όυτως επέιν θηλυότητή! 'Ο λαός συνεπώς εκδικούμενος μετέτρεψε τό όνομά του εις «'Ιωάνναν» και έπλασε και τον περίφημον μύθον, τον άναγνωσματοποιηθέντά υπό του 'Εμμ. Ροΐδου.

Και τότε; Τι να πιστεύωμε; Τους χρονογράφους της έποχής που έζησαν ή Πάπισσα 'Ιωάννα και ή μέγιστη Πατριάρχισσα ή τους εκκλησιαστικούς συγγραφείς που διαφεύδουν την ύπαρξιν των περιφημών αυτών γυναικών; 'Αν οι εκκλησιαστικοί συγγραφείς προσπαθούσιν να σκεπασούν τά πράγματα, ό πως άλλωστε του; επιβάλλεται;...

Πάντως σωματά με εως εδδ. Δέν έχουμε καμμίαν διάθεσιν να λύσωμεν τέτοιους γρίφους. Θελήσαμε βλάδ; να δώσωμε στους άναγνώτας μας ένα ευχάριστο ιστορικό κομμάτι και νομίζωμε πως τό επείχάμεν.

'Ο 'Ερευνητής

Ευγέν. Μοράν

